

ת"פ 44821/01/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 44821-01-16 מדינת ישראל נ' א"מ

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד קיפניס-פרידמן, גולדנהירש ופרי
נגד
הנאשם פלוני (א"מ)
ע"י ב"כ עו"ד פליישמן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

- ביום 26.02.18 הודה הנאשם בכתב אישום, שתוקן ביום 07.06.16, והורשע בעבירות הבאות[1]:
 - א. תקיפה לשם גניבה (בצווא), לפי סעיף 381(א)(2) בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
 - ב. גניבה, לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל[2];
- באותו מועד נשמעו טיעוני התביעה לעונש וחלקם של טיעוני ההגנה, אך הטיעונים הופסקו בשל החלטתי להפנות את הנאשם לשירות המבחן. בפניי עתה שני תסקירים, מיום 11.11.18 ומיום 27.02.19: שירות המבחן ממליץ על נקיטת אפיק טיפולי-שיקומי, שתבטא בעונש יחיד של צו מבחן למשך שנתיים.
- עוד בפניי גיליון הרשעות קודמות [תע/1] ומכתב מיום 21.12.17 מטעם עמותת "עלם" [נע/1].
- הצדדים השלימו טיעוניהם לעונש היום:

התביעה עתרה לעונש עיקרי של מאסר בעבודות שירות, ולענישה נלווית של מאסר מותנה ופיצוי;
ההגנה עתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן;

מעשי הנאשם:

- ב-25.05.15 בשעה 22:15, בתחנה המרכזית בתל-אביב, פנה הנאשם יחד עם אחר לנפגע, קטין יליד 1999 שהיה אז כבן שש-עשרה וביקש ממנו עשרים ₪.

2. כשהשיב הנפגע שאין לו כסף, תקף אותו הנאשם, לקח ממנו בכוח וגנב את הטלפון הנייד שהחזיק, חיפש בכיסיו, ולקח ממנו בכוח וגנב שישה ₪ ושרשרת.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. הנאשם פגע באופן חמור בערכי הקניין והחזקה, וכמובן שבערכים החשובים של שמירת הגוף והבריאות ואוטונומיית האדם על גופו כחלק מכבודו כאדם. הנזק הרכושי חמור, בהתחשב במחיריהם של מכשירי טלפון חכמים, אך עיקרו של הנזק המתמיד הוא בתחושות הפחד והעלבון של הקטין הנפגע, ובפגיעה הקשה בתחושת הביטחון שלו;
2. הנאשם נטפל לקטין שהזדמן בדרכו באקראי, מעשה בריון, למטרת בצע - כדי לממן את צריכת הסמים להם היה מכור, ובאופן מחושב ומתוכנן. מדיניות הענישה הנוהגת מחייבת החמרה עונשית (וראו רע"פ 8566/13 טקצ'נקו נ' מ.י. (2015) ות"פ 9196-02-15 מ.י. נ' טספסין (2016) ובו סקירת פסיקה);
3. מן הראוי להתעכב על המשמעות החמורה של גניבת הטלפון החכם, כפי שהורה לנו בית המשפט העליון בע"פ 8627/14 דביר נ' מ.י. (2015): הש' עמית, בהסכמת חבריו, סקר את מדדי החומרה המיוחדים לגניבת מכשירים אלו, המשמשים לאדם בן-זמננו ארכיון וספר זיכרונות, צינור עיקרי לקשרי חברה ולקבלת מידע, וכלי האוצר מידע ופרטים החיוניים לתפקודו של האדם, לרבות יומן, פרטי התקשרות, ועוד. לא זו בלבד שגניבתו של מכשיר כזה מבעליו גורמת לנזק חמור שבעצם אובדנם של כל אלו (ומי הוא הזוכר לגבות מידע באופן שוטף ותדיר) - המצוקה הנפשית הנלווית לגניבת המכשיר היא מיוחדת בעוצמתה, וכוללת גם את החרדה מפני חשיפת תכנים פרטיים ואישיים ביותר לעיניהם של אחרים. נפסקה אפוא הלכה ברורה, לפיה "אין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה";
4. בשיקולם של דברים, אאמץ את המתחם שהציעה התביעה, בין שישה לבין שמונה-עשר חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

חריגת העונש מהמתחם שנקבע, מטעמי שיקום:

1. הנאשם יליד 1996, כבן 23, מתגורר כיום בהוסטל של נפגעי תחלואה כפולה ולאחרונה החל לעבוד בתחנת דלק. סמוך לאחר לידתו ננטש הנאשם על-ידי הוריו הביולוגים, נמסר לאימוץ להורים לא-מתפקדים וגדל במנזר עד גיל 12. בגיל צעיר אובחן הנאשם כסובל מ-PTSD וכלוקה בבעיות קשב וריכוז ונזקק לטיפול תרופתי. הנאשם עבר בין מסגרות חינוכיות בשל בעיות התנהגות, עד שהועבר מהמנזר לפנימייה וסיים 12 שנות לימוד, על-אף חיכוכים מתמידים מול אנשי צוות וגורמי סמכות. בילדותו ובנערותו נפל הנאשם קורבן לפגיעות מיניות ואף פגע מינית בקטין אחר (להלן). תולדות ילדותו הקשה והמסוכסכת הטביעו חותם בנפשו של הנאשם, החווה גם בלבול בזהותו המינית ונדחה הן מהחברה הערבית והן מהחברה היהודית. חוויות הדחייה והניכור אפוא חזרו ונישנו מערש ילדותו של הנאשם ועד לשנותיו כבוגר.
2. בגיל 18 חודש הקשר בין הנאשם לאביו, אך הקשר היה קונפליקטואלי והאב נהג לגרש את הנאשם לרחוב - שם פגש בגורמים שליליים, שב וחווה ניצול מצד חזקים ממנו, החל להשתמש בסמים ובאלכוהול ושקע באורח

חיים של מכור וחסר בית. הנאשם עבד מדי-פעם בעבודות כפיים מזדמנות, אך הוציא את מרבית שכרו על סמים ולא התמיד במקום עבודה כלשהו.

3. לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות: בעבירת מין שביצע בקטיונותו (2013), בגינה ריצה שישה-עשר ימי מאסר; ובעבירת אלימות (2016), בגינה ריצה שישה חודשי מאסר.

4. הנאשם אובחן לוקה בהפרעת אישיות גבולית, הוכרו לו 40% אחוזי נכות נפשית והוא מקבל קצבת נכות של 100% וזכאי לסל שיקום. בפברואר 2017 אף ניסה להתאבד בקפיצה מחלון של חדר חקירות בתחנת משטרה, נפצע קשות ועבר שיקום ממושך.

5. לאחר ששוחרר מאשפוז, שולב הנאשם במסגרות טיפול ובסוף שנת 2018 עבר להוסטל לנפגעי תחלואה כפולה (פגועי נפש והתמכרות): בהוסטל זה זוכה סוף-סוף הנאשם למסגרת מקבלת ותומכת, המקנה לו סדר יום מובנה שמרחיק אותו מצריכת סמים, וקידמה אותו גם לתעסוקה מסודרת. הנאשם זוכה למעטפת טיפולית משולבת של מספר גורמים טיפוליים, לרבות מעקב פסיכיאטרי.

6. הנאשם נטל אחריות מלאה על המעשה בגינו הוא נדון עתה, מתחרט ומגלה רצון כן לשיקום חייו. המוטיבציה של הנאשם, שמשכיל להיעזר במעטפת הטיפולית שעוצבה סביבו ולצרכיו, מתגלה במעשים של ממש, המעידים על התמדתו בדרך ראויה: בראש ובראשונה ניקיון מסמים; יכולתו להסתגל לאורח חיים נורמטיבי ולדרישותיה של מסגרת מובנית; השתלבותו בעבודה והתמדתו בה; וגם יכולתו לחשוף בכנות 'מעידה' חד-פעמית של שימוש בקנבוס ובאלכוהול ולחזור לדרך הטיפול ללא ייאוש ואובדן תקווה.

7. הנאשם נחלץ מתהום של קדרות וייאוש עד לאובדנות, של התנהגותו ההרסנית של מכור, של יחסי-אנוש מכשיריים הסובבים סביב ניצולם של חלשים ממנו והיותו מנוצל על-ידי חזקים ממנו, של מעגל אכזרי בו מלכה המצב הנפשי את הצורך בסם והצורך בסם את חומרת המצב הנפשי - למקלט בטוח של רגיעה והחלמה, ממנו יוכל להמשיך בדרך השיקום, מלווה ומעודד על-ידי אמונם של המטפלים בו.

8. הנאשם מצוי בתחילתה של דרך שיקומית, ואין לצפות כי ישלים אותה בטווח זמן קרוב. החוק בחוכמתו, באפשרו פתח-תקווה של החרגת העונש מהמתחם שנקבע בהלימה לחומרת המעשה, אינו דורש השלמתו של שיקום, אלא סיכוי ממשי לשיקום.

9. התסקירים מצביעים על כך שהנאשם עבר (ועדיין עובר) תהליך שיקומי עמוק שסיכויי טובים, ובמיוחד בהתחשב במדדים מנבאי-סיכוי שנזכרו בפסיקה - המוטיבציה להשתקם שהפגין האדם שהורשע; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מ.י. (2018), בדברי הש' ברק-ארז; ע"פ 2125/18 דוד נ' מ.י. (2018)).

10. לנוכח האמור, אחריג את עונשו של הנאשם ממתחם העונש ההולם, והחריגה - חריגה רבתי: מחיוב מאסר, ולו בעבודות שירות, למאסר מותנה כעונש עיקרי.

עוד אחייב את הנאשם, כמומלץ, בצו מבחן לתקופה כפולה מהנהוג ואני שב ומתרה בו, כי הימנעות משיתוף פעולה עם שירות המבחן, תוביל להשבת התיק לבית המשפט ולגזירת עונש חלופי נוסף.

לא נכון ולא ראוי למחול על פיצוי בשם הנפגע (והשוו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מ.י.** (2006) וע"פ 2661/12 **פלוני נ' מ.י.** (2012)). בנוסף, לפיצוי יש ערך חינוכי-שיקומי גם לנאשם עצמו. הפיצוי ייקבע על הצד הנמוך והבטוח, בהיעדר הוכחת נזק, ואין בו כדי למצות את מלוא הנזק.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חמישה חודשי מאסר על-תנאי, למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות, או עבירת רכוש מכל סוג, אך למעט החזקת נכס החשוד כגנוב;
- ב. צו מבחן למשך שנתיים מהיום;
- ג. פיצוי בסך 800 ₪ לנפגע מ.פ., שיופקד בקופת בית המשפט בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.04.19, כשמחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מיד;

הוראות נלוות:

- א. התביעה תעביר בהקדם למזכירות בית המשפט טופס פרטי מתלון, שייסרק לתיק כחסוי;
- ב. הפקדות בתיק זה או בתיק קשור, תושבנה לנאשם;
- ג. מוצגים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ד. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן;

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ו אדר א' תשע"ט, 03 מרץ 2019, במעמד הצדדים.

[1] הסיבות להתמשכות ההליך הן זמן שנדרש לאיתור הנאשם ואשפוזו הממושך לאחר שקפץ מחלון של חדר חקירות בתחנת משטרה (בה נחקר על עניין אחר);

עמוד 4

הכרעת הדין תוקנה בהכרעה נוספת ביום 15.11.18;

[2]